

Г. ФИЛИПОВ

БИСЕРКА

chitanka.info

Имало едно време в Африка една хубавица на име Бисерка. Заедно с майка си, баща си и двамата си братя живеела в една колиба, край брега на река, която минавала през гъсти гори. Бисерка не смеела да се къпе в реката, защото имало много крокодили. Един ден братята ѝ тръгнали на лов.

— Бисерке, — рекли ѝ те — преди да се върнем у дома луната ще изгрее и ще залезе много пъти. Като се върнем ще ти намерим добър съпруг, ще те омъжим и ще се веселим на сватбата ти!

— Не ми трябва да се омъжвам! — отвърнала им тя. — По-добре ме вземете с вас на лов за слонове.

— Не, не може! На момичето прилича да седи край огнището и да наглежда тенджерата, а не да върти копие — рекъл по-големият брат.

— Ще идете ли до голямата река, за която ми говори Тамила? — попитала умолително Бисерка.

— Коя река?

— Тамила казва, че първите хора са живеели край брега на една голяма река, ей там някъде — рекла Бисерка и посочила на север. — Те били черни, но някои от тях като преплували реката, станали бели. От тогава белите хора подават ръка на черните и преплуват заедно реката.

— Тамила измисля тези истории — рекли братята.

— Но белите хора са дошли от там! — казала Бисерка и обърнала очи на север, сякаш виждала реката в далечината. — Как искам да преплувам реката, да стигна до другия бряг и да стана бяла!

По-малкият брат я погледнал учудено и добавил:

— Хората говорят глупости!

Намазал копие то си с мас, като вярвал, че това ще му помогне да убие слон и запял.

На другата сутрин двамата братя тръгнали на път, преди да се събуди сестра им.

Като останала сама, Бисерка отишла при магьосницата Тамила, която често говорела за далечната река и за белите хора, които живеят там.

— Ако искаш да отидеш в тази земя, трябва да се омъжиш за сина ми. Той ще те отнесе на гръб през гората.

— Тежка съм, Тамила, пък и не искам да се омъжвам! — рекла Бисерка.

— Краката на сина ми са яки, като стъблата на дърветата. Той е висок близо десет стъпки. Ти не си тежка за него — рекла засмяно Тамила. — Колкото до женитбата, всички момичета отговарят така необмислено — добавила тя.

— Сигурно синът ти е великан!

— Не, не е великан. Той е... Но това не е важно! Имай търпение и ще го видиш — отговорила загадъчно Тамила.

Тя искала да направи Бисерка своя снаха и през нощта, когато луната се показала през дърветата, тя излязла от къщи и се запътила към мястото, където намирала всяка нощ сина си — блатото, където той се търкалял в калта. Синът ѝ бил висок дванадесет стъпки. Краката му приличали на стъблата на дърветата, защото синът на Тамила бил грамаден слон, когото братята на Бисерка едва не убили.

— Какво има, маминко? — запитал слонът, като се почесал на едно дърво.

— Намерих ти една красива девойка за жена — отвърнала Тамила, — но тя не иска да се омъжи за слон. Искаш ли да те превърна в ловец за известно време?

— По какъв начин? — запитал я той.

Майка му му показала няколко листа, откъснати от гората и рекла:

— Щом изядеш този лист ще станеш млад и красив момък. Ще обикнеш младото момиче и ще се ожениш за него. След това, като завеждаш жена си у дома, изяж ей този лист и ще се превърнеш отново в слон.

— Мамо, наистина ли момичето е хубаво? — попитал слонът. — А знае ли да пържи риба и да приготвя сладки?

— Тя е млада като манговия цвят, който пада през пролетта на земята — рекла Тамила. — Аз съм яла от печената риба и от чорбата, която тя знае да приготвя.

Очите на магьосницата се разширили при спомена за вкусното ястие, а лицето на сина ѝ грейнало в блаженство.

— Обичам корените и листата на живовляка — проплакал слонът.

— Защото си роден от слон! — отвърнала Тамила. — Знам, че на теб ти е нужен цял казан. Една риба не може да те нахрани!

Майка му подала един лист и щом слонът го изял, в миг четирите му крака станали два и той се превърнал в красив и млад ловец. С копие в ръка се приближил до портата на Бисерка. Младото момиче се изненадало от хубостта му, дотогава не било виждало толкова красив момък. Бисерка се омъжила за него и той я завел в гората, но вместо да тръгнат по пътя на север, към бреговете на голямата река, чиято вода прави черните хора бели, те тръгнали на юг към равнините, където рядко се срещали ловци на слонове. Там искали да живеят на спокойствие.

Спрели се в една хубава гора, обрасла с високи зелени треви и напоена от много реки. Било пролет и всички дървета били зелени.

Ловецът построил колиба и рекъл на жена си:

— Аз ще отида на лов, а ти приготви нещо за ядене.

Той отишъл на реката и донесъл тридесет риби.

— Три са достатъчни — рекла му Бисерка.

— И тридесет са малко — отговорил ловецът.

— Но как! Виж колко са едри!

— Върши това, което ти казвам! — заповядал й грубо той.

Докато Бисерка приготвяла гозбата, ловецът отишъл зад колибата и изял другия лист, който майка му му дала. Изведнъж носът му се превърнал в хобот, зъбите пораснали, а тялото му станало грамадно и надвишило колибата с четири стъпки. Бисерка повдигнала глава и надала отчаян вик:

— Ах, Моми! Моми, спаси ме от този слон!

— Не бой се! Аз съм твоят мъж, Моми! — отвърнал слонът.

— Ах, страх ме е! — рекла Бисерка.

Тя легнала на земята и закрила лицето си с ръце. В това време мъжът разказал как я измамил.

— Сега гледай да ми угаждаш, че зло те чака! — викнал той. — Аз съм преситен от храната на слоновете. Искам хубава чорба, печено месо и гозби, каквито ядат ловците. Приготви всичко, докато съм на лов.

Бедната Бисерка видяла, че трудно може да се угоди на такъв мъж. Той ходел на лов за сърни, от които тя му приготвяла чорба и печено. Не можела да смогне, макар че готвела от сутрин до вечер.

Работата била тежка и непосилна и Бисерка отслабнала и заболяла. Една сутрин тя се надигнала от леглото и излязла отпред пред колибата. Дълго гледала към полето, дано види някой пътник, идещ от север, „Рано или късно, един ден братята ми ще дойдат.“ мислела си тя.

Една сутрин Моми, недоволен от закуската, ядосано я хванал с хобота си и я сложил на дървото пред колибата. Тя втренчила поглед на север и дълго, дълго се взирала. Към обяд забелязала две черни точки на хоризонта. Бисерка гледала, гледала и забравила глада си, а черните точки ставали все по-големи.

— Сигурно са лъвове... — прошепнала тя. — Не! Хора са!

След обяд тя видяла двама ловци да крачат бързо из полето и разпознала братята си. Бисерка много се зарадвала. По-големият брат се покатерил на дървото и я смъкнал долу. Като седнали да ядат тя им разказала колко е нещастна и ги помолила да я избавят от слона и да я вземат със себе си.

— Ще трябва да почакаме да се свечери, — рекла им Бисерка — иначе Моми ще ни хване. Ще ви скрия зад колибата. Там никой няма да ви намери.

Като дошъл Моми, обходил колибата подозрително, но не забелязал братята на Бисерка. Към полунощ, когато слонът заспал дълбоко, тя ги събудила и избягала заедно с тях.

— Да убием слона, преди да заминем — рекъл по-големият брат.

— Не, не бива! — отвърнала му Бисерка.

— Тогава, да задигнем говедата му! — предложил по-малкият.

По едно време слонът се събудил, отворил очи, но като чул шума на животните, отново заспал дълбоко. Едва на сутринта видял, че Бисерка я няма вкъщи, нямало ги и говедата му. Моми се втурнал да я преследва, но тя, заедно с братята си, бягали, колкото имали сили, като гонели пред себе си говедата на слона. Страшният Моми бягал по-силно от тях и не след дълго ги доближил.

Бисерка и братята ѝ стигнали до едни високи скали, чийто върхове опирали в небето. Невъзможно било да ги преминат. Тогава момичето си спомнило вълшебните думи, произнасяни от Тамила и скалите се разтворили. От другата им страна се показало море, осветено от лунните лъчи и Бисерка надала радостен вик. Измила ръцете и лицето си и седнала заедно с братята си да починат. После

отново тръгнаха, защото момичето искало да намери реката, за която често ѝ говорела Тамила...

Дали са успели да намерят реката, дали, след като се измили, станали бели, никой не знаел...

Само едно се знаело. Слонът и до днес търси и не може да намери хубавата си жена Бисерка...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.